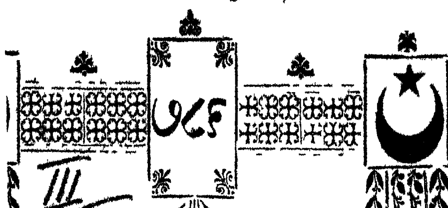


III 1923 6-9-1923

ગઝલે બહાર

—: ઉર્ફે :— Reg. No 2

ગુલશને કવ્વાલી.




પબ્લીશર્સ.

શાહ મંગળદાસ લલ્લુભાઈ નારણદાસ

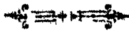
496 બુકસેલર.

ઠે૦ લીમડાચોક-સુરત

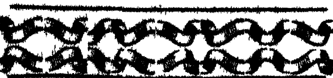
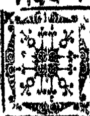
સુરત બહારપુરી ભાગળ ઉપર આવેલા

શ્રી "અનાવિલ" પ્રિન્ટીંગ પ્રેસમાં

ગોવિંદજી ડાહ્યાભાઈ નાયકે છાપ્યું.



કી. રૂ. ૦-૪-૦.

૭૮૬

ગ઼ઝલે બહાર

ઉર્ફે

ગુલશને કવ્વાલી.

જીસમેં

ઉમદા ગઝ઼લે-કવ્વાલી, વગયરેં ઉમદા તોરસે
દરજ કીયાહય,

સુનલો કુછ જા.બજાં. તારીફ ગજલસે મહેફીલમેં,
પરસ્તાનકી બહાર દીખા રહી હય, ય ગજલે-મેહફીલ.મેં.

પબ્લીશર.

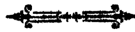
શા૦ મંગળદાસ લલ્લુભાઈ બુકસેલર.

ઠે૦ લીમડાચોક—સુરત.

આવૃત્તિ બીજી. પ્રત ૨૦૦૦. ૧૯૨૩

કીમત સીર્ફ ચાર આના.

પ્રસિદ્ધ કર્તા—શાઃ મંગળદાસ લલ્લુભાઈ બુકસેલર.
પ્રસિદ્ધ કરવાનું ઠેકાણું—ચીમનાચોક—સુરત.



સુરત બરાનપુરી ભાગળ ઉપર આવેલા શ્રી "અનાવિલ" પ્રિન્ટીંગ
પ્રેસમાં ગોવિન્દજી ડાહ્યાભાઈ નાયકે છાપ્યું.



ગઝલે બહાર

— ઉર્ફે —

ગુલશને કવ્વાલી.

ગઝલે દીલબર

અબતો જાઉંગી મદીનેકે મેં જોગન બનકર
ઇશ્ક એહમદ મે ફીરૂંગી મેં બીરાગન બનકર
ખાકહો શરપે મલી બાલહો સરકે બીખરે
હારહો આંસુંઓકા હાથમેં સજાવન બનકર
નતોમેં કબએ ગઇ નતો મદીને પહોચી
રહેગઇ હીદમેં કમબખ્ત મેં પાપન બનકર
મુઝકો જોનેદે મદીનેમેં જો નીકલે અરમાન
મોત ક્યું પીછે પડી હે મેરે બેરન બનકર
મર તે દમ કામ ન આયા મુજે મોરા ખાવિંદ
હો ફેસોબાર તસ્તદુખ તેરે રોજે પે નબી
હાર ફુલોંકા ચડાઉંગી મેં માલન બનકર
નખશ એહમદકા લીખુગી ખુનજીગરમેં દીલબર
કલ કયામતે કોયે કામ આયેગા જોશન બનકર

શાએર } કુચ તો નીકલે હે તરપનેકી હોંસ કુચ દીલમેં હે
દમ નહી લેનેકા જબતક દમ તેરી બસમીં મે હે

ગઝલે–અકબર–કવાલી.

અબ દિલમેં સમાઇ હયકે દીવાને બનેંગે
મજનુંકી તરહ અપનેભી અફસાને બનેગે
ઝાહિદસે કહો ખુલ્દમેં હુરસે કરેં ચયન
મસ્તો કેલીએ અર્શપે કાશાને બનેગે
હમ ઇશક કે કાફિર હેં નો પુજેગે બુતોકો
કાબમેકે મકાનોમેં ભી બુખતાને બનેગે
મસ્તોં કો કહો આકે પીએ ખુબ શરાબે
જન્નતકે મકાનોમે ભી મયખાને બનેગે
અય શમએ રૂખે યાર ન ઝુલ્ફોં કો ધુંવા દે
જ્યનેકે લીએ આએ હેય પરવાને બનેગે

અકબરકે આદમ વાસેકી મેહફિલમેં ન જાય
જો દેગે ઉસકો વોહી · દીવાને બનેંગે

ગઝલ–અકબર–કવ્વાલી.

અર્શપે તુમહો ફર્શપે તુમ હરજાયમેં બસઇયા તુમહીતો હો
લાવારીસકે વારિસ તુમ દર્દ સુનઇયા તુમહીતો હો
બુલબુલમેં તુમ જાદુ ચેહકે ફુલમેં બુ બનકર મેહકે
હર હરદેકી અદામેં અય દાતા શામ સુનઇયા તુમહીતો હો
સુલીકી મનસુરકો તુમને સરબદકા સર ઉડવાયા
ફ્રાઅસુદનીકે બોસ્તામે તુમબોલે રંગ રંગઇયા તુમહીતો હો
યુનુસકો માહીએ નીકાલા અતિશકો મુલઝાર કીયા
યુસુફકો ચાહે કિનઆંમેં ધિર બંધઇકી તુમહીતો હો
તુમહીને અઝબરકો મારાહે તુમહીને બયબરકો લુટા
શેરસે સલમાં કે બચાયા અયસે સીપઇયા તુમહીતો હો
ચાંદસે દો ટુકડે કર ડાલે સુરજકો ઉલટા ફેરા
બિછડે થે આદમ હવ્વાસે ઉનકે મીલઇયા તુમહીતો હો
જલદી આવો મદદકો વારિસ નઇયાં ડુબી જાતી હય
તુમબિન કિસ્સે કહે યે અકબર ઇસકે ખેવઇયા તુમહીતો હો

રસીલા–કવાલ–ગઝલ.

અય પરી યાદ હે વોહ નાઝસે આના તેરા
મુંહકો શરમાકે દોશાલે મેં છુપાના તેરા
આંખ નીચી કીએ શરમાએ વોહ મુંહ ફેર લીયા
મુસકુરા કરવો ગિલોરીકા ચબાના તેરા
ઝાંપ આ લેટતાહે છાતીપે આતીહે યાદ
બીગડી ઝુલ્ફોકા તે હરબાર બના ના તેરા
દિલે બેતાબ ધડા બરનો મુઝે સોને દે
કેહેર હે રોઝ યે રાતોંકો જગાના તેરા
મન્નતેં માંગી હેય દરગાહ મેં છીલ્લે બાંધે
પર મયસ્સર ન હુવા સય મુલાના તેરા

ગઝલ–અકબર–કવ્વાલી. એ. લયલા.

અજીબ ઇશકા દોનોં તરફ અસર પયલા
ઇધર ખયાલ ચલા ઓર ઉધર ચલી લયલા
સીયાહ પોશ જો લયલાકો મજનુંને દેખા
હુવા ન ઝબ્ત તો ચિલ્લા ઉઠાકે યા લયલા
જમીન તુજમેં શહીદાને નામે કસ્તુ વો હેં

રહે ખયાલ કેહુનકા નહીં ફકત મયલા
ગયા જો કાયબોંકા મજનું તોયે દુઆ માંગી
ઇલાહી મુજસે જુદા હો ન ઉલફતે લયલા
લગી જો દર્શમેં રિદાકો પ્યાસ ચીખ ઉઠે
ખુદા વાસ્તે શાકી સુરાહી વ લયલા
સુનાકે અકબર મયકશને આજ તોબાકી
બપાહે મેહફીલે રિંદોમેં શોરો ન વયલા

(સયરે ચમન) ગઝલ.

અરે વોહ હુસ્નને જેબાઇ, ખુદા જાને કહાં હે તું
શેહનશાહી દીલ આરાઇ, ખુદા જાને કહાં હે તું.
તેરી ફુરકતમેં બેકલ હું, મેં તેગે આબરૂકા ઘ ગેલ હું,
કભી સુરત ન દીખલાઇ, ખુદા જાને કહા હે તું.
અલસતો કેહકે કહલાગા, કહા કાલુ બલા સબને.
હુવા મખફીમેં હરજાઇ, ખુદા જાને કહાં હે તુ.
કહા હે નહનો અકરબ યું છુપા પરદેમેં આયા કયું.
બનાયા હમકો મજદા૦ ખુદા જાને કહા હે તું

ગઝલે—હુસ્નની

અગર યુંહી દીલકું સતાતા રહેગા.
તો એકદીન મેરા જાન જાતા રહેગા,
મેં જાતા હું દીલકું તેરે પાસ છોડે,
મેરી યાદ તુજકુ દીલાતા રહેગા.
અગર તુજકુ ચલનાહે બન ઠાત મરે,
યે કબતક તું બાતે બનાતા રહેગા.
કફસમેં કોઇ તુમસે અય હમ સફીરો
ખબર ગુલકી હમકુ સુનાતા રહેતા.
ગલીસે તેરે દીલકુ લેતો ચલા હું,
મેં પોંચુંગા જબ તક વોહ આતા રહેગા.
જહાંસે ગરજ ઇમતેહાનેવફા હે,
તું કહે કબ તલગ અજમાતાં રહેગા.
ખદાહોકે અય દરદ મરતો ચલાતું,
કહાંતક ગમ અપના છુપાતા રહેગા.

ગઝલે—હજીરી.

અય મહરમે રાઝે નબી વ અલી, સુલતાનુલ હીંદ ગરીબ નવાઝ,
અય ખુલફુલે બાગે લમ યઝલી, સુલતાનુલ હીંદ ગરીબ નવાઝ,

અય શાહે જમાં સુલતાને જહાં તુમપે હે મેરા સબ હાલ અયાં,
મેં કયા કહું અપના હાલે દીલી, સુલતાનુલ હીંદ ગરીબ નવાઝ.
હો જાયે કરમ જો તેરી શહા, સબ કામ મેરે બનજાયે અભી,
યે બાત નહીં કુછ અયસી બડી, સુલતાનુલ હીંદ ગરીબ નવાઝ.
મકબુલે ખુદા મહબુબે ખુદા, સલ્લે અલા અય સલ્લે અલા.
હે દીદ તુમ્હારી દીદે નબી, સુલતાનુલ હીંદ ગરીબ નવાઝ.
અય મઝહરે જાતે નુરે ખુદા, વે નુરે ઝીઝાયે અરઝો સમા,
હે દીદ તુમ્હારી દીદે નબી, સુલતાનુલ હીંદ ગરીબ નવાઝ
યા ખાજા ખબર લો આકે જરી, હે હાલે ઝહીરી અબતો રહી,
હે હસ્કમેં મેરી જાન ચલી, સુલતાનુલ હીંદ ગરીબ નવાઝ.

ગઝલે આશક.

અપકે હીજર મેં પોંહચી હય યે હાલત મેરી,
મહેરમાં તક નહીં પહચાન તે સુરત મેરી;
હું સરા પાયે તમન્નાં મુઝે કયા પુછતે હો;
નીકલી બતલાવો તુમહી કોનસી હસરત મેરી,
ડરસે રૂસવાઇ કે અબ મુઝસે નહી મીલતે હય
દેખતે દુરસ પહેરો હંય વોહ સુરત મેરી,
બાઝમ સે અપની વોહ ગેહ કહકે ઉઠા દેતે હંય;
જાઇયે આપકે લાયક નહીં સોબત મેરી.
એક વોહ હંય કે ઉડાતે હય ઝમાને કે મઝે;
એક મંય હું કે ન નીકલી કોઇ હસરત મેરી.
નીમ જાં આશકે મુઝતર હય શબે ફુરકતમેં,
આઇએ જલદ કે હય આપસે રૂખસત મેરી

(અતરે સુખન) ગઝલ.

અફસોસ ઇશક ઝાલીક તન મન જલા રહા હય,
કયા હીજર ઉસ સનમકા હમકો જલા રહા હય
અપની કહું મંય કીસસે સુનતા નહીં હય કોઇ,
જો કુચ હય દીલમેં અપને, યારો સમા રહા હય
ઘાયલ હુવા હું ઉસકે ઘુંઘટ કે લટ પલટ સે.
વો શોખ નાઝ અપને કયા કયા દીખા રહા હે
મરતે હય હમતો ઉસપર લેકીન વો યાર હમસે,
કયા જાને કીસ ખતા પર રૂખશ છુપા રહા હય;
અપની તો યેહ સદા હય, હર વકત રબબે અરની,
અવાઝ લન તરાની હમકો સુના રહા હય;

ગઝલ-નાસિક.

અઝલ સર પર ખડી હય ખ્વાબ ગફલતમેં જમાના હય
ઉપર ખટકે અવેઝ ઝાલીમ જનાઝેકા બનાના હય
કે મનઝુર ઊસકો અપને સબઝ ખતકા જીલાના હય
અઝારે આતસે પર બાદ, કીસકા એક બહાનાં હય
નીકલતા હય જો હર ગુલ ઝર બકફ ગુલઝાર આલમસેં
ખુદા જાને જમીમે દફન યે કીસકા ખ...ના હય
ન દે અય જોશ બદ મસ્તી બહોત તરગીબ ગુસ્તાકી
ખીઝાલત યારસેં હોગી કભી તો હોશમે આના હય
ઇશારેહ આમદ વ રફત નસફ કા હય યેહી હરદમ
બદીમેં દમ જો આયા હય મુકરર ઉસકો જાના હય
રખાહય હાથ સીફતકા કબ ઉસને મેરે સીનેપર
ઉસે અબ આંતીસે રંગ હીનાં સેં દીલ જલાનાં હય

ગઝલ-બાહરેસ્તાબંબઇ.

અજમેર જાનેવાલે સબ લોક જા રહેહય
કીસમતકે ફુટે એક હમ આંસુ બહા રહેહય
યા રબ કોઇ ખબર યે આકર સુનાઇએ મુજકો
અજમેર વાલે ખ્વાજા તુમકો બુલા રહે હય
મુસ્તાક દીદ દેખું વો ચેહરે એ મુનવ્વર
રબસે નકાબ અપને ખ્વાજા ઉઠા રહે હય
પહેલું મોહબ્બત વ રંન્દો સીતાબ પેહલું
શાખી બને હય ખ્વાજા સબકો પીલા રહેહય
જો માંગના હો માગો ઉમેદવારે દુન્યા
સબકી મુરાદે, હકસેં ખ્વાજા દીલા રહેહય
કયુંકર ન બાત મેરી બને આએબસ અઝીઝો
બીગડે હુઓંકી કીસમત ખ્વાજા બના રહે હય
સાની યે રહેમ કીજીયે લીલ્લાહ અબતો ખ્વાજા
મુદતસેં આપ ઇસકો દર દર ફીરા રહે હય

શએર } લાખો હજારો સેંકડો મરતેય આજકાલ
} હમ એસે મરતે જાન-હય હામરી કજા નહીં

ગઝલ-અમીર.

અજીજ અહબાબ સાથી હમકે હેં ફીર છુટ જાતે હેં,
જહાં મે તાર ટુટા સારે રીશ્તે ટુટ જાતે હેં.
ઇલાહી ક્યા ઇલાકા હે વોહ જબ લેતાહે અંગડાઇ,

મેરે સીનેમેં સબ જખમોંકે ટાંકે ટુટ જાતે હેં
અદા દીલ માગતી હે જાન ગપઆ અબ શહે ખુબી,
તેરે કીશ્વરમેં હે અમીર લુટા લુટ જાતે હેં.
જમાને ભરમેં હે મશહુર હબે ઇખવાને મુસ્તફા,
તમેઅ દુન્યાકી વોહ હે જીસસે બાજુ ટુટ જાતે હેં
અમીરીકે જાની [illegible]તકો છત સમજે હે કયા ધરકી,
[illegible] મા[illegible]મદાર આકર છાતીયા કયુ કુટ જાતે હેં

ગઝલે—અમીન.

અય દીનમે શેકતા નહી કોઇ હસીનકા,
આશીક હું ઓર ગુલામ હું ખાજા મેઇનકા,
શાહા હે તુજકો ખાજગી અય જાને મુરતઝા,
હુજ તેરે કાન શાહ હે ઉસ સર જમીનકા.
કયુ કર ન આફતાબકો હાસીલ હો ફખરો શા,
નકશા હે આસમાનપે તેરી જબીનકા.
પાયા હે તુઝસે હિંદમે ઇમયાનને રીવાજ,
[illegible]
અજમની વોહ શાન વોહ [illegible]ત હે ઇનદીનો,
હઝ્રત આમમાપે શોર હે જીતકી જમીનકા.
[illegible] ગમ[illegible] [illegible]હે હીત [illegible] આમાનદ,
વાસીફ નહી હુ મે કીસો મમનદ નશીનકા.

ગઝલે—[illegible]

અલ્લાહ કરે ઇશ્કકા બીમાર તેરેભી
જોહે મુજે હોવે વોહી આઝર તુજેભી
જેસાકે સીતમ તુને કીયા મુજપે સીતમગર
એસાહી મીલે કોઇ સીતમગર તુજેભી
જેસાકે મેં મુરત મેં હું તેરા સવાલી
કરના પડે કોઇ ઓરકા દરબાર તુજેભી
જીસ તરહમેં રપે તેરે ગીરયે કીના હું
રોતા હુવા દેખું પસે દીવાર તુજેભી
બદનામ હુવા જેસા ઝમાને મેં યે હાફીઝ
રસવા હુવા દેખું સરે બાઝાર તુજેભી

શએર. { ખવાહો ખુશ હાંનો ઇશ્કમેં હુદે
{ આજ હમ મોસહેંગે કુછ ખાકર



ગઝલ—નાદીર—કવાલી.

અય જા મેરી આંખોપે યે બદ નઝરી ક્યું હે
તુમ બામપર આએ હો યે જલવગરી ક્યું હે
જીસને તુઝેહ દેખા હે હોશ ઉસકે બજા કમ હે
ચીતવન તેરી એ ઝલીન બાદુરો ભરી ક્યું હે
અય ચશ્મ શબે ગમમેં કુછ શરમભી લાઝીમ હે
તુફાન બપા હોગા યે નવહગરી ક્યું હે
મંય ધ્યાનમેં કીસ બુતકે ભુલા હું દોઆલમકો
દીલ મેહવે તમાશાહે યે દરદેસરી ક્યું હે
ક્યા ચુટકીયાં લેતા હે તીરે નીગાહે જાનાં
આંખોસે રવાં નાદીર ખુને જીગરી ક્યું હે

શએર. { અકસરભી આશિકમેં ચાર ઘડી બાદ આયા
બડ ગઈ હદસે સીવા ઉનકી નઝાગત કયસી

ફારસી-ગઝલ—ગૌહર.

અય મેરે પ્યારે સજન, ગાહે નઝર બર મન ફગન.
કુરબાં કરૂં મેં જાનો તન, ગાહે નઝર બર મન ફગન.
જબ ગયે મેઅરાજમેં, હવરાં યે સબ કુરા મલક,
દેખ તેરા બાંકા પન, ગાહે નઝર બર મન ફગન.
લીજીયે લીલ્લાહ ખુદા, ખાહીશ નહીં હે ખુલ્દકી,
તેરે કુચેમેં ચમન, ગાહે નઝર બર મન ફગન.
ઉમ્મતે આસીકો દોજખસે બચાનેકે લીયે,
લે-લીયા હકસે બચન. ગાહે નઝર બર મન ફગન.
ક્યા સીફત ઉસકી બયાં હો, જીસપે દેખો ખુદ બખુદ,
કુરબાંન હોં જંગલકે હીરન, ગાહે નઝર બર મન ફગન.
બુરકા ઉઠા કરકે જરા દરશન દીખાદો અય પીયા,
ગૌહરકી હે યે આસે મન, ગાહે નઝર બર મન ફગન.

(આરામેદીલ)—ગઝલ—અકબર.

અદમસે કીસ લીયે આયા અરે નાદાન પરદેસી,
ભરોસા ક્યા હે દુન્યાકા અરે નાદાન પરદેસી.
યે ક્યું ડાલે હેં ડેરે કીસલીયે યે છાવની છાયે,
મુસાફીર હે તુ દો દીનકા અરે નાદાન પરદેસી.
કહાંસે આતા જાતા હે કહાં, એક બાત સુનતા જા,
યહાં ફીરભી કભી આના અરે નાદાન પરદેસી.

કીયે સામાન કયા કયા, ચંદ રોજ જીંદગાની પર,
યે સબ રેહ જાયેગા ઝગડા, અરે નાદાન પરદેસી.
ન સો તું ખ્વાબે ગફલતમેં તમાશા દેખ દુન્યાકા,
કે યે દો દીનકા હે મેલા, અરે નાદાન પરદેસી.
ઇબાદતકે લીયે આયા હે બચ એહકાને વાલોંસે,
ન ખા પરદેસમેં ધોકા અરે નાદાન પરદેસી.
કહાં દારા કહાં જમશીદ ઇસકંદર કહાં અકબર,
હે સબકો ખાકસેં મીલના અરે નાદાન પરદેસી.

ગઝલે—ગૌહર.

અહમદે પાકકી જબ દીલમેં મોહબ્બત આઇ.
જીતેજી યાદે ફના રાહતે જન્નત આઇ.
નુરે હયરતમેં હુઇ આપ હુયે જબ પયદા,
ઝુક ગયે તારે કમર કોભી મોહબ્બત આઇ.
ઝુલમતે કુફ્ર મીટી નયરે આઝમ ચમકા,
બુત ગીરે હંધે શયાતીનોંપે આફત આઇ.
આસીયોંકા હે ગવાહ પુશતે પતાહીકે લીયે,
પુસ્ત પર આપકે જો મોહરે નુબુવ્વત આઇ.
ક્યું ન હોજાયેં ફીદા નુરો મલક જીન્નો બસર,
જીસપે ખુદ ખાલીકે અકબરકી તબીઅત આઇ.
તુમકો યાસીન મુઝમ્મીલ વ મુદસ્સર તાહા,
હકને ફરમાયા હે કુરઆનમેં સદાકત આઇ.
હશ્ત ફીરદવરકી નો શાહીસે મુઝે હે બેહતર,
તેરે કુચેકી ગદાઇ પે તબીઅત આઇ.
મલેકલ મોત યે તકલીફ હમે આખીર કી,
કબ ગવારા હે જો કીમ્મતકો યે દીકકત આઇ.
યા રસુલે અરબી લીજીયે ગૌહરકો બુલા,
શબે ફુરકતસે અજબ મુઝપે કયામત આઇ.

ગઝલે—શાહ—કવ્વાલી

અય જાની તેરી જુદાઇ સેં, યે તનબદન ખાખ હોતા હય.
ન હયે રહમ તેરી ચશ્મો મેં, કદમ બોસી યહ યાર કરતા હય.
જુદાઇ કે જખ્મો સે જાની, હમેશ જાન જાતી હય.
મગર મેરી યહ જીંદગીસે ન તુઝકો રહમ આતી હય.
જીંદગી જો હમ કરતે માલીકકી, તો બહીસ્ત હમ જરૂર પાતે,

૫૦/૭/૧૨

મગર અય જાલીમ તેરી બંદગીસે, શયતાન અબ તો સતાતા હય.
મગર અયે જાન તેરે દીદારોસેં, પાગલ મય હુવા તો હું,
વશ્ન પર જશ્ન નઝર મહબુબ, મય ઓ—જાન મરતા હું.
બસ અબ ખુદાકી બંદગી કરેગા "શાહુ" ખુદા બેહીસ્ત બક્ષે ગે,
નહય અબ ખુદા સે જુદાઇ હમકો, ખુદ સે એ હમ એકરાર કરતેં હેં.

ગઝલે—દાગ.

આતી હુઇ આશકકી તબીયત નહિ જાતી
આતી હે તો ફીર આકે કયામત નહિ જાતી
સર જાતાહે સરસેં તેરા સોદા નહિ જાતા
દીલ જાતાહે દીલસે તેરી ઉલફત નહિ જાતી
અલ્લાહસેં મહેસરમેં કહુંગા તેરે આગે
મજબુર હું મેં ઉસકી મોહબ્બત નહિ જાતી
બોસે જો તલબ મેંને કીયા હંસકે વો બોલે
યે હુશનકી દોલતહે લુટાઇ નહિ જાતી
અવ્વલ તો ઉનહે શરમ રહી મુસે ન બોલે
જબ શરમ ગઇ વસ્લકી હુજ્જત નહિ જાતી
ફુરહાદ કે મરકદ રોગે આતાહે સદાએ
બરબાદ કીસી શખ્સકી મહેનત નહિ જાતી
અય દાગ બુરા મત માન ઉનકે કહેકા
આબાશુકકી ગલીસેં, તો ઇઝત નહિ જાતી.

શએર { કોન યુસફ ઝુલેખા લેલી વ મજનુનહેં કોન
{ શુરતે ઉશાક વ શીકલે દીલરૂબા યોહી તું હે.

ગઝલે—શરફુદ્દીન.

આશકોકુ દાગ દેકે દીલકા છુપાનાં કયા ભલા,
મુજ બીચારે નાતવાં કા દીલ જલાના કયા ભલા,
હમ જો આયેથે તુમારે દેખનેકુ અય શનમ,
એક નજર દીખલાંકે ફીર મુખરા છુપાના કયા ભલા,
બોસતામેં જા કે બુલબુલ ગુલસે કરતી હય પોકાર,
દામે ઉલફતસે મેરે દીલકુ ફસાના કયા ભલા,
જાનં તેથે તુમપીયા પીતમકી નગર હય કહો,
ઉસ ગલીમેં સદદીયા ફીર બચાના કયા ભલા,
આરજુ કરતા હય શરફુદ્દીન તુમારા અયશનમ,
મહેરબાં હોકે ફીર દુશ્મન હોજાનાં કયા ભલા,

ગઝલે-મસ્ત.

આજ દીલબરકુ ખોઆબ મેં દેખા, હુરે હક કા હે જામ મેં દેખા
ખુદ ફના હોકે જાત મેં મીલના, યે તમાશા હો ખ્વાબ મેં દેખા.
આપકું શોખત ગેરકું લેજત, યે તમાશા હમ કબાબ મેં દેખા.
બેહ કર શેર મુલક કી કરની, યે તમાશા કેતાબ મેં દેખા.
એક પેમાલે મેં મસ્ત હોજાના, યે તમાશા શરાબ મેં દેખા.

(શયરે ચમન.)-ગઝલ.

આયા કરો ઇધરભી મેરી જાં કભી કભી,
નીકલેં હમારે દીલકેભી અરમાં કભી કભી.
પાલો ન ગેસુઓકો યેહ કાલી બલાકે હેં.
હયગાં કરેગે રોજ પરેશાં કભી કભી,
આનેમેં જાન આપકો ગર ઉજર હે યહા.
ખત તો લીખા કરો મહેરબાં કભી કભી.
પુછા શબે વિશાલ કે આઓગે યા નહી,
કુછ સોંચ સોંચ કેહને લગે હાં કભી કભી,
યાદ આતીહે જીસ વકત મુઝે સુરતે યુસફ,
પઢલ લેતા હુ મેં ખોલકે કુરઆ કભી કભી.

ગઝલે-મહેમુદ.

આકર તુમહારે દરપર બદનામ હો ચુકા હુ
મેરી ખબર લો ખ્વાજા ના કામ હો ચુકા હુ.
સોંપા હું તુમકો પયારે દુન્યા વ દીન કી કુનજી,
અબ પાસ મેરે કયા હય બે દામ હો ચુકા હુ
પરદા ઉઠા ઓ રૂખસે મુખડા દીખવો ખ્વાજા,
મંય ઇશ્ક મેં તુ મહારે ગુમ નામ હો ચુકા હું,
હય લાજ મેરી તુમકો તુમ લાજ રખ્ખો મેરી,
મુઝકો બહી હય ખ્વાજા ગલે હાર હો ચુકા હું,
મહેમુદ જબ મીલા હય એક જામ વસલ ખ્વાજા,
મખ્મુર મસ્ત પીકર એક જામ હો ચુકા હું.

ગઝલે-નીયજાં.

આપકે હીજરસેં પહોંચી હે યે હાલત મેરી,
મેહરબાં તક નહીં પેહચાનતે સુરત મેરી;
હું સરાપાયે તમન્ના, મુઝે કયા પુછતે હો,
નીકલી બતલાઓ તુમ્હી કોનસી હસરત મેરી;

ડરસે રૂસવાઈકે અબ મુઝસે નહીં મીલતે હેં,
દેખકે દુરસે પેહરો હેં વોહ સુરત મેરી,
બઝમસે અપની વોહ યે કેહકે ઉઠા દેતે હેં,
જાઈયે આપકે લાયેક નહીં સોહબત મેરી;
એક વોહ હે કે ઊડાતે હેં જમાનેકે મઝે,
એક મેં હું કે ન નીકલી કોઈ હસરત મેરી,
ગલીયો ગલીયોં ઉન્હેં ફીરવાયેગી મજનુંકી તરેહ,
રંગ લાયેગી કીસી રોજ યે ચાહત મેરી,
નીમજાં આશીકે મુઝતર હે શબે ફુરકતમેં,
આઈયે જલ્દ કે હે આપસે રૂખસત મેરી.

ગઝલે—કલીમ.

આપ મેં આપકો જો પાએ હે, અપને આપે કો વો મીટાએ હેં,
મેરે નાલેહી ખીચ લાએ હેં, બે બુલાએ કભી વો આએહેં.
મેરી તુરબત બનેગી અબ દુલહન, આજ વો હાર ફુલ લાએ હેં.
ન સતા અયફલક જરા પરવર, કીસી ગુલરૂ કે ખુદ સતા એહેં.
દાગ દીલ દેખકર વો કહે તે હેં યેતો અપનેહી ગુલ ખીલાએ હેં,
ગયરપર અબ નઝર પડે કયું કર; મેરી નઝરમેં વો સમાએ હેં.
વસ્લમેં લુત્ફ આયગા કયા ખાક, હીજરકે ગમ કુછ એયસે ખાએ હેં.
દીલપે ઝેલેંગે રંજો ગમ ભી હમી, નાઝ હમને અગર ઉઠાએ હેં.
કયા ભરોસા હે ઈન બુતુંકા કલીમ આજ અપને હેં કલ પરાએ હેં.

ગઝલે—અસીર.

આંખે બેકાર હે દેખે જો ન સુરત તેરી;
દીલવો કયા હે કે નહોં જીસમેં મોહબ્બત તેરી.
નખલ હસતીસે નમુદાર હે કુદરત તેરી.
અઝલ વેહદત હે તેરી ફુરઅ હે કસરત તેરી.
જલદ અય રૂહ સફર પેય કરે ખાકીસે નફર,
ચંદ રોઝહ હે મુલાકાત ગનીમત તેરી.
કયા અઝાબે શબે ફુરકતસે છુડાયા હમકો,
મહેરબાની તેરી અય મરગ ઈનાયત તેરી.
સુનચયે દીલકો મેરે ચાક નકર ડરતા હું,
કે પરેશાન નહો બુએ મોહબ્બત તેરી.
સોબતમેં નારે સકરસે જો ડરે એહલે સુના,
અબરે ગમ બનકે બરસને લગી રેહમત તેરી.
મેર ખાઝરકો તુ રોઝ નીકલતા હે અસીર,
[illegible] કીસી [illegible] [illegible] તેરી.

ગઝલે—ઝહેરાહ.

આવોજી આવો ખુદાકે વાસ્તે, રહેમ ફરમાવો ખુદાકે વાસ્તે,
જલ્દ શીસલ જાઓ ખુદાકે વાસ્તે, જી ના ઉલઝાઓ ખુદાકે વાસ્તે.
જબ ગયે ઘર ઉનકે તો કહેને લગે, જાઓજી જાઓ ખુદાકે વાસ્તે,
જાન જાતીહે તુમ્હારી હીજરમેં, અબ લીપટ જાઓ ખુદાકે વાસ્તે.
ગેરસેં મીલકર ન ચાર આંખેં કરો, કુચતો શરમાઓ ખુદાકે વાસ્તે,
ચાલ મકરાઇકી અય જાન મત ચલો, રાહપર આઓ ખુદાકે વાસ્તે.
સો વો આતેહેં કોઈ કહેતા નહિ, અબ ન ગભરાઓ ખુદાકે વાસ્તે,
કહું હો ઝહેરાંહસેં ખફા અય માહેરૂં, કુચતો બતલાઓ ખુદાકે વાસ્તે.

ગઝલે—મુમતાઝ.

આયે નહીં નઝર જો પ્યારે કઇ દીનસે,
મરતે હેં હીજ્રકે મારે કઇ દીનસે.
કર કત્લ ઓ કાતીલ નકર અબ દેર ખુદારા,
હે શોક ભરા દીલમેં હમારે કઇ દીનસે,
આતા જો નહીં બાગપે ક્યા ઉસકા સબબ હે,
અય રશ્કે કમર બુહરે નઝારા કઇ દીનસે.
અબ દેખીએ કીસ કીસકો ડસે નાગની ઝુલફેં,
નીકલે હેં વોહ આરીઝપે સંવારે કઇ દીનસે.
કીતનોંકા કીયા ખુન સનમ સચ તો કહો અબ,
મેંહદી જો મલી હાથમેં બારે કઇ દીનસે.
ક્યા ઇસકો ફલક દેખતે, હયરાન બનાહે,
કુરબાન જો કરતાહે સીતારે કઇ દીનસે.
યા અહમદ મુરસલ તેરે મુમતાઝ પર અબતો,
જ્યાદા હેં ગમ અન્દોહકે ગુજરે કઇ દીનસે.

ગઝલે—અકબર.

આયે ઇસ બાંગે જહાંમે ખાક જીનેકે લીયે,
રાત દીન આંખે વરસતી હેં મદીનેકે લીયે,
ખુને દીલ પીતા હું ગમસે ઓર ઝખ્વારે નબી,
આબે ઝમઝમ લાતેહેં તીબાસે પાનીકે લીયે,
નામ તેરા યા મોહંમદ કલમયે તેયબકે સાથ,
સજેઅ મોઝું હો-ગયા દીલકે નગીનેકે લીયે.
ખાકમેં મીલ જાયે તેરો આબરૂ શીમરે લઇ,
તુ નહીં પાની નબી જાદીકો પીનેકે લીયે.
ગર અબે આસરા ન આપ ઉસીકે બસ દેતે દીલાસ,

ખુલ્દસે હુરેં ઉતર આતીં પશીને કે લીયે.
ડુન્તોંકો થામતા હે વાહ ક્યા કેહના તેરા,
અયસા કીશતીઆં હો ઉમ્મત કે સરીને કે લીયે.
૧ ખાદીમાંને સાકીયે કોસરકા ક્યા ક્યા આયેશ હેં,
હુરેં ખીદમતકો શરાબે પાક પીનેકે લીયે.
યા મોહંમદ અપને અકઅરકો બુલાયા કીજીયે,
કમસે કમ હર સાલ ભરમેં એક મહીનેકે લીયે.

ગઝલે—ઠુમરી.

આનપડી દરબાર ખ્વાજા, તોરે નગરમેં તોરે શહેરમે—આન.
ગીયાસો કોટબીસન દરવાજા નોબત બાજે બહાર—ખ્વાજા.
ખ્વાજા કે દરપે શીશ નિબાઊં તુમહો ગરીબ નવાજ—ખ્વાજા,
સીડી સીડીપે માલન બેઠી—દેત કુલોંકા હાર—ખ્વાજા.

(અતરે સખુન)—ગઝલ.

ઇલાજે દરદે દીલ તુમસે મસીહા હો નહી સકતા,
તુમ અચ્છા કર નહીં સકતે, મંય અચ્છા હો નહી સકતા;
અબો મરજાઉંગા જીને કે તાને ફીર ન તુમદેના,
યેહ તાને વોહ સુને જીસસે કૈં એસા હો નહી સકતા.
તુંમહેં ચાહું તુમહારે ચાહને વાલોંકો બી ચાહું,
મેરા દીલ ફેરદે મુઝસે યેહ ઝઘરા હો નહી સકતા.
દમે આખીર મેરી બાલીં પે મજમા હય હસીનોં કા,
ન આના અબ કઝા ઉસવકત પરદા હો નહી સકતા.
જો તુમ ચાહે વોહહો જાયે યેહ, હય અલ્લાહકી કુદરત,
જો મંય ચાહું તો ફરમાવો કે અયસા હો નહી સકતા.

ગઝલે—આશીક.

ઇસ્ક કેહતે હેં કીસે હોતીહે ઉલફત કયસી
હીજરકે જોરો સીતમ વસલકી લજ્જત કયસી.
એક દીન વોહ થા કે હમપે વોહ ફીદા હોતે થે,
અબતો હે ઉનકો મેરે નામસે નફરત કયસી.
દોસ્ત અહબાબ મુઝે દેખકે ફરમાતે હેં,
આજ કલ હોગઇ યે આપકી હાલત કયસી.
હો નહીં સકતી ઇબાદત તેરી ખલ્લાક જહાં,
સાયે અફઝલ હે ગુનેહગારોપે રહમત કયસી.
ખાના બરબાદી હુઇ અપને પરાયે છુટે,
ઉસપે અપના નહુવા વોહબી હે આફત કયસી.

ક્યા હો તાસીર ગઝલકી ભી તેરે આસફીકસે.
તેરી બાતોંમેંભી હોતીહે રશાહત કયસી.

ગઝલ—વફ્રા.

પીલાદી મેં બસુ સાગર—મુઝે મયખાના બન બનકર,
લબે માઅશુક તક પહોંચુ હુએ પયમાના બન બનકર
કભી વાકા કભી મારા કભી બિસમીલ કીયા હુસને,
હરએક અંદાઝસે લુટા મુઝે જાનાના બન બનકર.
અગર વોહ શમેઅ–રૂ મુખડા દીખાદે આકે મેહફીલમેં,
કરૂં મેં જાનો દિલ અપના ફીદા પરવાના બન બનકર.
પીલાદે અબ તો મય સાકી ઘટા છાઇ બહાર આઈ,
ઊડાઉં લુત્ફ બઝમે યારમેં મસતાના બન બનકર.
અગર વોહ ચાંદસા ટુકડા ઇધર ભુલસે આ નીકલે,
સીયાહ ખાના મેરા રોશન હો ઇશરત ખાના બન બનકર.
કોઇ ઉનસે નહીં કેહતા ખબર લો અપને વેહશીકી,
ગીરેબાં ચાક કરતા હે વફા દીવાના બન બનકર.

ગઝલ—અઝીઝ.

ઇલાહી હો મેરે સીનેમેં ઉલફત ગૌસે આઝમકી,
હમેશા હો હમારે દીલમેં આહત ગૌસે આઝમકી.
ગુલામે ગૌસે આઝમ જીંદા કર દેતે હેં મુરદોં કો,
ભલા લો ક્યા બયાં મુજસે કરામત ગૌસે આઝમકી.
કહીં ચોરોંને પાઇ આપ કે દરસે વીલાયત હે,
સખી સરકાર હે જારી સખાવત ગૌસે આઝમકી.
ગુનેહગારોંકો બખશાઇગે રોઝે હશ્ર મવલાસે,
હર એકકે વાસતે હોગી શફાઅતે ગૌસે આઝમકી.
ખુદાકા શુક્ર ફનમેં શાએરીકે કર દીયા કામીલ,
મેહરબાની નબીકી ઓર ઇનાયત ગૌસે આઝમકી.
જહાંકે સબ કુતુબ ખાકાન ખાદીમે ગૌસે આઝમ હે,
અઝીઝ હરએક વલી પર હે હુકુમત ગૌસે આઝમકી.

ગઝલ—તજમ્મુલ.

ઇસ વાસતે હમ સુરતે રંજુર પડે હેં,
તેરે દરે દૌલતસે બોહત દુર પડે હેં,
રખ્ખે તેરે ખુમખાનેકો અલ્લાહ સલામત,
મસતાને અઝલ સેંકડું મખમુર પડે હેં.
તકદીરમેં લીખખીહી નહીં કુરબતે જાનાન,

અફસોસ કે અજમેરસે હમ દુર પડે હેં.
તેરે દરે અકદસપે થાહે મુલ્કે વીલાયત,
સર અપના ઝુકાએ હુએ મગરૂર પડે હેં,
અતતીયે ચરાગે તને તીરામેં હો રોશન,
યાઝખમેં જીગરમેં મેરે નાસુર પડે હેં.
દેખોતો ઝરા કેયરીએ મેય ઉલફતે મોલા,
કીસમતકો દુઆ દેતેહેં મસરૂર પડે હેં.
કાય એક તુમહી વાસીફે ખુવાજાહો તજમ્મુલ
તુમસેતો બહોત શાએરે મશહુર પડે હેં.

ઉં (અતરે અખ્તર) ગઝલે—મેહદી.

ઉસ રંગીલે ને જો હાથોંમેં લગાઈ મેંહદી
કીનસે બાગસે બતલાવો મંગાઈ મેંહદી;
આશક ગુલ ગુંસે તરો તાઝા હુવા થા વો દરખ્ત
જીસકી ડાલીસે સજન તુમને લગાઈ મેંહદી;
રશક ઉન્નાબ કયા દીસત હીનાઈ કે તઈ,
તુમને હાથો પે એ માહ જબકે રચાઈ મેંહદી;
ઉડ ગયા દેખતે હી રંગ શફક કા નાગહા,
એક ઝરા અપને જો હાથો કી દીખાઈ મેંહદી;
હાથ મેં સુરખી ન સમઝ કોઈ આકીન દીનકો,
ખુને ઉશશાક હી મુઠી મે લગાઈ મેંહદી.

ગઝલે—આશક.

ઉન્હેં કયુંકર યે સમઝાયેં કે ચાહત અયસી હોતી હે,
જો તુમકો ચાહતે હેં ઉનકી હાલત અયસી હોતી હે.
યહી હે રશ્ક ગયરોકા તો મરજાના હે કયા મુશકીલ
દીખા દેગે યે હમ એક દીન કે ગયરત અયસી હોતી હેં.
હુમીં ચુકે જો જીક ઉનસે કર બેઠે કયામતકા,
વોહ ચલકર દો કદમ બોલે કયામત અયસી હોતી હે.
દીખાકર આઈના ઉસ ખુદનુમાસે મેં યે કેહતા હું,
ઉતર આતીહે જો દીલમેં, વોહ સુરત અયસી હોતી હે.
નીગાહે લુતફે આશીક સે સીવાએ ઓજ પર આયા,
જો દીન ફીરતેહે અય અખતર તો કિસમત અયસી હોતી હે,

ગઝલે—આશીક.

ઉઠો મહેસે લગા લો મીટે ગીલા દીલકા,
જરાસી બાતમેં હોતા હે રંજ દીલકા,

ગુમ અપની હુઈ જવાનીકી શોખીયાં દેખો,
ઉભર ઉભરકે ભડકતી હૈ વલવલા દીલકા,
યે ઝુકકે કહેતી હૈં કાનોમેં બીજલીયા ઉનકી.
તડપમેં હોગા ન હમસે મુકાબીલા દીલકા.
હમારે યારકી તસવીર અપને સીનેસે,
નીકાલ લેતે હૈં કુદરતમેં હોસલા દીલકા,
બહકકે યારને ચીતવન મીટા દીયે ઝઘડે
નમેં-કા નરહા દીલ ન વોહ ગીલા દીલકા.
અમીર ભુલ ભુલેયા હૈ કુચસે ગેસુ,
તબાહ ક્યું ન ફીરે દસ્તમેં કાફીલા દીલકા.

ગઝલ—હુમદમ.

ઉસકા ગમ ખાયગા કયસા પશેમાની હુઇ,
અબ લગે દીલદાર તેરી ખુબ મેહમાની હુઇ.
જુબ્હા કરને વોહ ઉઠા મંઝુર કુરબાની હુઇ,
મુદ્દતોંસે થા યેહ મન્નત મેરા માની હુઈ
સખ્ત જાનીકા બુરા હો થક ગયે બાઝુયે યાર
ધાર ખંજરકી ગઇ જબ આખર પાની હુઇ
નીચી નાચી વોહ નીગાહેં દેખકર બાદે વીસાલ,
હાયે ફીસ દરજા મુઝે ઉનકે પશેમાની હુઇ,
હૈ મસલ મશહુર હેતી હૈ જવાની બાવની.
દેદીયા દીલ ઉસકો કયસી સખ્ત નાદાની હુઇ.
મરજાયે મેહશરમેં ભી વોહ શકલ હુમદમ યાદ હૈ
કીસ તરેહ ભુલુંગા જો સુરત હૈ નુરાની હુઇ.

(આગામે દીલ) ગઝલ.

ઉડો ગલેસે લીપટ જાઓ ફીર નીરખ લેના,
તમામ રાત પડી હૈ બનાવ કર લેના.
હમારે સાથ હૈ તેરાભી ઇમતેહાં અબ તીર,
તડપકે દીલ જો નીકલ જાયે તો જીગર લેના.
મઝા નહીં હૈ લડકપનમેં સીના જોરીકા.
ઉભાર કે જો દીન આઇંગે તો ઉભર લેના.
અભી તો દેખતે હમ તોડતા હુવા મુજકો.
ખુદા કે વાસતે અભી મેરી ખબર લેના.
રહી નીગાહમેં હસરત ઉલ્ફત દીલમેં,
બડા મઝા હસીનોંકા પ્યાર કર લેના.

ગઝલે—ભેરવી.

ઉઠો પીયા જાગો અકેલી ડર લાગે—ઉઠો૦
ચુન ચુન કલીયાં સેજ બીછાઇ—છતનેમેં હો ગઇ ભોરરે—ઉઠો૦
આધી—આધી—રતીયાં પીછલે પહેરવાં, તડપ તડપ જીયા જાયરે—ઉઠો૦
આમરાકી ડાલીપે કોયલીઆ બોલે, બનમે બોલે મોરવારે—ઉઠો૦

ગઝલે—મીરઝાં

એક ફકત મેંહી નહીં ચાહનેવાલા તેરા,
જીસને પયદા કીયા વોહભી તો હે શયદા તેરા.
હલકપે મેરે છુરી ફેરકે કાતીલને કહા,
અબતો દેખેંગે તડપનેકા તમાશા તેરા.
જખ્મપર મેરે નમક છીડક બજાયે પાની,
અબતો ઠંડા હુવા કાતીલ યે કલેજા તેરા.
ઉમ્રભર સીજદેસે સરકો ન ઉઠાઉંગા કભી,
હાથ લગજાયે અગર નકશે કફે પા તેરા.
યેહ હે ઉમ્મીદ શબો રોજ દીલે મીરઝાકી,
નજ એકે વકત જબાંપર રહે કલેમા તેરા.

(શયરે ચમન)—ગઝલ.

એક તીર ફેંકતા જા બાંકી કમાન વાલે,
હો એક નજર ઇધરભી ઓ આન બાન વાલે.
ઝુટોંકે યાર ઝુટે ઝુટા જહાન સારા,
તેરા હે ધ્યાન સચ્ચા ઓ સબકે ધ્યાન વાલે.
ખંજર ઉઠાકે તોલા ઓર તોલકે ન મારા,
મેં ઉસ અદાકે સદકે ઓ આન બાન વાલે.
કાબેમેં જાકે ઢુંઢું યા બુત કદેમેં જાકે,
ઢુંઢા ફું લા મકામેં ઓલા મકાન વાલે.
તેરે નગરમેં જાના ઓર દરદરકી ખાક છાના,
કુછતો પતા બતાદે ઓ બે નીશાન વાલે.
તફકીક હાલ તેરા કીસસે કહું મેં જાકે,
ચુપ હેં યકીન વાલે ગુમ હેં ગુમાન વાલે.

ગઝલે—અમીર—કવ્વાલી.

એક ઝરા દેખો તો કયા કરતે હેં કરને વાલે,
ઓ ગરીબો કે મઝારો પે ગુઝરને વાલે.
ફીર કહાં દીલકા પતા દીલમેં બસી જબ્બઆએ,
ઘરભી લેજાતે હે યે ઘરમેં ઠહરને વાલે.
દીલ મુસાફર્કે દુકડે યે નહી પરચેહેં,
દાગરે કશરકી ખીદમતમેં ગુઝરને વાલે.

મોત કેહતી હે હસીનોપે મેં ખુદ દેતી હું જાં,
ઔર મુઝેહ મુદ્દત લીયે મરતે હેં મરને વાલે.
હુરે બોલી ગએ જાનનતકો જો મસતાનએ ઇશ્ક,
આએ કુવસરમેં નહા ધોકે નીખરને વાલે.
દીલ ધડકતાહે મેરા દેખકે જોબનકા ઉભાર,
ચુનલેં મુંહ ન તુમહારા યે ઉભરને વાલે.
ખુબ પેહછાન ગએ એહલે હવસકો વો અમીર
ચાડગએ નઝરો પે સબ જીસે ઉતરને વાલે.

શએર.} ઇન્હી બાતોંસે તુ અગુશત નુમા હોતા હે
એ ને માહરૂ માહરૂ નવ આતા હે મહીને પીછે

ગઝલે—સાબીર.

અ દીલદારે સાબીર પર યેહ નોહાગીરી કયું હય,
દીલ મેં હય મેરે સાબીર, આંખોં મેં તેરી કયું હય.
લબ પર મેરે હાય સાબીર દીલમેં હય મેરે સાબીર,
સીના રંગકી છાતી પે પીર મેરે મરી ક્યું હય.
જબ મસ્ત તેને સબ હય બહોંશ તેરે સબ હંય,
પીર મોહની સુરત પર જાદુ નજરી કયુ હય.
સાબીર કી મુહબ્બત મે મનજુર બના એ દીલ,
[illegible] હય અનલ [illegible] મા દરી કયું હય.

ગઝલે—[illegible] રાગ—ઠુમરી.

ઓ મેરે ખ્વાજા મુઇનુદ્દીન ગરીબાંતા પાર લગાદે નાવરયા,
નુર ઝ[illegible]મા યહી વકત હય ખ્વાજા તુ કરદે નઝરયા,
કબ સે મંય ઠાડી અરઝ કરત હું રંગ મેં ન રંગદે ચુંદરીયા,
યેહ નામ તો [illegible] રોશન હય જગમે યબી આહદું દારયા.
પલકોસે છારૂં મય તોરી દવરયા કરદે મહર કી નઝરીયા,
યા મોરે ચીશતી હયગી શકીમતી દીજે પુરતી મોરે સાંવરીયા.
યા મોરેસાબીર વોહ તોરી નાદીર મોહે દીખાદે ડગરયા,
યહી અરઝ કરત હય સફદર કમીના પાર લગાદે નાવરયા.

ગઝલે—અકબર.

કહાંસે લાઉ દીલદોતું જહાંમેં સબ મુશકીલ હે
યહં પરયોંકા મજમાહે વહાં હુરોંકી મેહફીલ હે
ઇલાહી કયસી કયસી સુરતેં તુને બનાઇ હે
કે હર સુરત કલેજેસે લગા લેનેકે કાબીલ હે
મેરા દીલલેકે શીશેકી તરહેં ફરમાતે હે ચારા—

મેં કહેતા રહ ગયા જાલમ, મેરા દીલહે મેરા દીલહે
ડેરઓ બેઅદબ યે બઝમ ગુસતાહી કે કાબલ હે
જો દેખા અકશ આયનેમેં આપના બોલે ઝનઝલાકર
અરે તું કોનહે હટ સામનેસેં ક્યું મુકાબીલહે
મેરી તુરબતપે એક ઠોકર લગાઇ, ઓર યે ફરમાયા
કયામત આ ગઈ, ઉઠ સોનેવાલે [illegible] ગાફલહે
હજારોં દીલ મસલકે પાંવસે ઝનઝલાકે ફરમાયા
પીછાનો તુમ્હારા કોન દીલોમેં કોનસા દીલહે
સવાલે બોસેપર ક્યું ઝીણુ ડીયાં દેતેહો અકબરકો
કફ્લાતન હર શલમ અલાહ મે અઝ અહેરે સાયેલહે

શએર } દેખ દરયાકી તરફ દીલકો લહેર આતીહે
કીસ્તી ઉમરકી હરરોઝ ચલી જાતીહે.

ગઝલે—અકબર.

કત્લમેં દેર હે ક્યું મ્યાનસે તેગા નિકલે
આજતો હદ હે આશિકકી તમન્ના નિકલે
દિલતો લેતે હો સનમ દેખલો ટુટા ફુટા
ફિર ન ફેરેંગે જો પીછેકો બખેડા નિકલે
આદમી પેહલે મોહબ્બત મેં બિગડ લેતો બને
જબ મિલે ખાકમેં દાના તો શગુફા નિકલે
આતિશે હિજ્ર મેં જલતે હુવે એક ઉમ્ર હુઇ
દેખે કબ વસલ હો અરમા મેરે દિલકા નિકલે
આજ હે ગર્મ ફુગા હમભી ચમનમેં અકબર
આશીયાને મે હય ક્યું બુલબુલે શયદા નિકલે.

ગઝલે—દરદ.

કબ્લે આશક કીસી માશુક સે કુચ દુર નથા
પર તેરે એહદ કે આગે તો એ દસ્તુર નથા,
રાત મીજલસ મે તેરે હુશન કે, શા અલે કે હજુર,
શમએ કે મુખપે જો દેખાતો કહી નુર નથા,
જીકર મેરાહી વે [illegible] હાં [illegible]
મેને પુછાતો [illegible] મઝકુર [illegible]
બાવજુદી કે [illegible] નથે આદમકુ,
વહાં પોંહચા કે ફરશતે કાભી મકદુર નથા.
પરવરશી ગમ કીતેરે હાએ સનમ કર દેખા,

કાઇભી દામ ગ્રાસીનેપે કે નાશુર નથા,
મોહતે સબ આજ તો મેંગ્રે ખાંનેમે તેરે હાતો,
દીલ નથા કોઇ કે શીશા ફીતરેહ ચુર નથા.
દરદ કે મીલનેસે ગ્રયે ખાર બુરા કયું માના.
ઇસકુ કુચ ઓર સેવા દીદ કે મંનજુર નથા.

ગઝલે—સલીમ.

કટી ગુનાહોંમેં ઉમ્ર સારી, ઇલાહી તોબા ઇલાહી તોબા,
મેં અબ્દે આકી તુ રબ્બે બારી, ઇલાહી તોબા ઇલાહી તોબા.
ગુનાહકી ગઠડી ધરી હે સરપર, કદમ ઉઠાઉં જમીંસે કયું કર,
કડી હે મંઝીલ યે બોજ ભારી, ઇલાહી તોબા ઇલાહી તોબા,
કબરકી સખતી ફીસારે મરકદ, ગુજર ફરીસ્તોંકા પેહલી મંઝીલ,
વોહ ઘર અકેલા વોહ કબ્ર અંધારી, ઇલાહી તોબા ઇલાહી તોબા.
મુંસાફીરાં બસ સરાયે ફાનીમેં અયસે સોયે કે ફીર ન જાગે,
સીરહાને જાકે અજલ પુકારી, ઇલાહી તોબા ઇલાહી તોબા.
સલીમ ડુબા હુવા હે યારો, ગુનાહકે દરીયામેં સરસે પાતા,
યે સરગીરાની યે શર્મ સારી, ઇલાહી તોબા ઇલાહી તોબા.

ગઝલે-તુસુમ્મુલ.

કયું કીસીકા લું મેં એહસાં કોઇ કયા લે—જાયેગા,
આસતાને ખ્વાજા સાહેબ તક ખુદા લે—જાયેગા.
નકદે દીલ લે જાઉંગા મેં નજરે ખાજાકે લીયે,
ઓર કયા મુઝસા ગદાયે બેનવા લે—જાયેગા.
ખ્વાજા ઉસઆંકા દુલારા જબ દીખાયેગા જમાલ,
પ્યારી પ્યારી શકલસે વોહ દીલ લુભા લે—જાયેગા.
અય તને કાલીદા એક દીન ગલશને અજમેરકા.
તાયેરે શોકે જીયારત ખુદ ઉડા લે જાયેગા.
કેહ રહાકે ખાજયે અજમેરકા યે ફયજે આમ,
આયેગા જો આસતાં પર મુદ્દઆ લે જાયેગા.
અય તજમ્મુલ ગોકડી મંઝીલ હે રાહે આખરેહત
હે સલામત જબ હમારા રાહનુમા લે જાયેગા.

ગઝલે—અકબર.

કદમોં મેં મુસયફાકે મેરા મઝાર હોતા;
વોહ ખાકે પાર હોતી અય ખાકસાર હોતા.
ગફફાર બખશ દેતા ગર તુમ ફ્યાસ કરતે.
મેરા જહાઝ બખ્યાં તુમાંસે પાર હોતા.

યેહ ભલા હુવાકે તુમને મુઝે ભખશ વાયા વરના
મેરે મુઆયબોં કા કયું કર સુમાર હોતા,
હમ જાંબલબ એહ અકબર તેરે દસ્સે હોકર
તેરા મઝાર હોતા યેહ જાં નીસાર હોતા.

ગઝલે–વાસિફ.

કટારીમેં ન બરછીમેં ન ખંજરમેં ન ભાલે હેં,
ફલકકે પાર હોજાતે અય બુત યે વોહ નાલે હેં.
ખુદા રખ્ખે ઉન્હેં દુન્યામેં વોહ સબસે નીરાલે હેં,
જો આરીઝ ગોરે ગોરે હેં તો ગેસુ કાલે કાલે હેં.
ગલે પર મેરે કયું તલવારસી રેહ રેહકે ચલતી હેં,
તેરી ગરદનમેં કાતીલ કયા કીસીને હાથ ડાલે હેં,
ચલે દેખ આંયેં ચલકર એક નઝર જન્નતકી હુરોંકો.
હસીનાને જહાં જીતને હેં અપને દેખે ભાલે હેં.
ન પુછો આરઝુ પુરી હુઇ કીસ સખ્ત મુશકીલસે,
નીકલ આયા હે દીલભી સાથ જબ અરમાં નીકાલે હેં,
રૂખે શફફાફકી તૌસીફમેં સુનકર ગઝલ બોલે.
યે મઝમું તુને વાસિફ નુરકે સાંચેમેં ઢાલે હેં.

ગઝલે–અમીર.

કયા કહેં દીલસે કહાં વસ્લમેં અરમાન ગયે,
નાઝકે સદકે તો અંદાઝકે કુરબાન ગયે.
કમતેહાં ખુબ વફાકાભી જફાકાભી હુવા.
તુમ હમે જાનગયે હમ તુમ્હેં પેહછાન ગયે
કેહતે હેં શબકી ખુશામદભી અજબ જાદુથા,
માનનેકી જો ન થી બાત વોહ હમ માન ગયે.
વસ્લમેં કેહતે હેં કોઇ નહીં આડે આતા,
હાયે ઇસ વકત કહા મેરે નીગેહબાન ગયે.
જબ મેં દરવાજેપે દેતાં હું કીસીકો આવાઝ,
કેહતે હેં કેહદો વોહ ઘર ગયેરકે મેહમાન ગયે,
ખાક સારીકે મઝે ખુબ ઉડે દુન્યામેં,
ખાક હમ છાનને આયેથે યહાં છાન ગયે.
હક શનાસીકી હકીકતકો ઉન્હીને જાના,
અય અમીર અપની હકીકતકો જો પેહછાન ગયે

ગઝલે—માહબુબ.

કભી ઇકરાર કરતે હંય કભી ઇનકાર કરતે હંય
વોહ હમસે વસલકી સબ મેં બડી તકરાર કરતે હંય
પીલાકર બાદએ રંગી હુએ હંય સરખુશ હમસે,
કભી ગાફીલ બનાતે હંય કભી હુશયાર કરતે હંય
હુએ બરહમ વોહ બોસેપર ઇલાહી ખેર હો દેખે,
હમારે વાસતે કયા હુકમ અબ સરકાર કરતે હંય;
મેરે માહબુબ કી સુરત અગર દેખે ખુદા જાને.
બીરહમન દુર ગરદન શે અભી ઝુન્નર કરતે હંય.

(અતરે સુખન —ગઝલ

કદ હય છોટા આખેં રસીલી ભોલી ભાલી સુરત હય
હસપે ગજબ વો બાંકી અદા હય, તીરછી નઝર યક આફત હય,
પરદા ઉઠા ના જલવા દીખાના છુપ જાના ફીર પરદે મે
શૌક હમારા કરતે હો દુના યેહ બી તુમહારી હીકમત હય.
રંગ ભભકા આંખ નશીલી સબ્જે નીરાલા ચાલ તેરી,
પસપે ફીદા હય મેરે દીલબર ચાહ રહી સુરત તેરી હય.
દેખતેહી વો નુરકા ચેહરા આદય જાન ફુઝાકા સનમ,
ગીનતેહો નાહક મેં ખારો મેં કેસી ગેહ મઝપર તોહમત હય;

ગઝલે—અકબર

કબ્રો પે મુરતશા મેંગ મઝાર હોતા
વો ખાક પાક હેતી મેં ખાક ઃર હોતા
કબ્રો પે તેરે ગીરતા ગચીયે મ તોને ફીરતા
ગાહ જાન નીસાર હો ।ા કે ।ાહ ઃ ર ।ાર હોતા
મઝ્જા મેરે મુઝે તુમ રોઝે પે અગર બુલાતે
કયું ઝાર ઝર રોતા કયું ।ા ર હોતા
ગફફાર બખ્શ દેતા ગર તુમ ઇશારેહ કરતે
મેરા જહાઝે અસ્યા તુફાનસે પ઼ાર હોતા
મઝ્જા મેરી ખબર લો ગુમરાહ હો ચલા હું
કુચ અપની ઝીન્દીકા નહિ એતબાર હોતા
યે ભલા હુવા કે તુમને મુઝે બખ્શ વાયા વરના
મેરી બુરાઇયોંકા કયું કર શુમાર હોતા

શાએર { ચેન નહિ લેને દેતી હંય ફોરકત તેરી
{ દરબાર મુઝકો લીયે ફીરતી હય ઉલફત તેરી.